

Claudia Went (43) is in staat om (telefonisch) pijn weg te nemen bij brandwonden. De medische wereld neemt haar gawe steeds serieuzer.

“Tijdens onze vakantie in Thailand werd ons dochtertje Madelief gestoken door een insect, dat daarbij eitjes onder haar huid achterliet. De eitjes kwamen uit en die beestjes groeven gangetjes onder Madeliefs huid, op zoek naar eten. Eenmaal thuis zijn we meteen naar een dermatoloog gegaan. Zij vertelde dat de behandeling heel pijnlijk zou zijn, de gangetjes moesten immers stuk voor stuk worden dichtgebrand. Maar tot haar grote verbazing gaf Madelief geen krimp. Dat dit kwam omdat ik haar had ‘behandeld’ met mijn gawe, wist de arts niet. Ik aarzelde om het haar te vertellen. Ze kwam over als een behoorlijk nuchtere tante en ik was bang dat ze negatief zou reageren. Maar omdat ze de situatie zo bizar vond, heb ik haar toch maar verteld dat ik pijn bij brandwonden kan wegnemen, waarop ze onverwacht zei: ‘Ik heb een uitbehandelde psoriasis-patiënt, wil je alsjeblieft proberen haar te genezen?’ Met de gawe pijn weg te nemen bij brandwonden word je niet geboren. Je krijgt dit vermogen overgedragen door familie. Bij ons gaat dat al generaties zo. Mijn moeder heeft de gawe aan mij gegeven en zij heeft het weer van haar tante. Omdat ik fysiotherapeute was en daardoor veel met mensen in contact kwam, wilde mijn moeder het aan mij overdragen. Ze deed er zelf te weinig mee en vond dat zonde. Op het moment dat ze haar gawe aan mij overdroeg en vertelde hoe ze ‘het’ deed, is mijn moeder haar gawe kwijtgeraakt. Ik dacht: Is dit het nou? Ik kon het niet geloven.

toeval. Ik vond het onwerkelijk en ging mezelf uitdagen. Als ik me brandde aan iets, probeerde ik de pijn zo lang mogelijk te doorstaan om te kijken wat er gebeurde. Zo kreeg ik steeds weer de bevestiging dat het werkte. Het heeft jaren geduurd voor ik mijn gawe ook op mensen buiten de familie- en vriendenkring durfde toe te passen. Het keerpunt kwam twee jaar geleden toen ik Gijs, een man die ik via via kende, voor de tweede keer hielp. Hij had tuinafval met benzine aangestoken en daarbij zijn arm zwaar verbrand. Toen de behandelend arts hem pijnmedicatie wilde geven, weigerde hij. Hij wilde dat ik hem zou helpen en belde mij voor een telefonische behandeling. Een half uur later belde hij weer. De pijn was weg, maar er was één plek die nog brandde. Toen bleek dat hij niet alle pijnlijke plekken had benoemd. En de brandplek die hij had overgeslagen, was nog steeds gevoelig. Zo ontdekte ik dat mijn gawe heel nauwkeurig werkt. Ik moet echt precies weten waar de pijn zit. In de loop der tijd ontdekte ik nog iets belangrijks dat mijn moeder me niet had verteld: de factor tijd. De ervaring die ik had was vooral met familie, vrienden en kennissen, mensen die wisten wat ik kan en mij altijd snel na een verbranding belden. Bij hen was de pijn doorgaans binnen een half uur weg. Dat het niet altijd zo snel werkt, ontdekte ik toen ik werd gebeld door een meisje dat anderhalf uur eerder was verbrand. Ik behandelde haar, maar na een half uur hing

“Je mag mijn verhaal best ongeloofwaardig en gek vinden.”

3 “IK VERZACHT DE BRANDPIJN”

Langzaam ontdekte ik dat ik inderdaad pijn bij brandwonden kan wegnemen en door de jaren heen ben ik er steeds meer mee gaan doen. Eerst alleen bij familieleden, later ook bij vrienden en kennissen. De eerste keer dat ik bij mezelf merkte dat het werkte, was heel vreemd. Ik had mijn hand verbrand en dacht: Oké, nu probeer ik het een keer. Hoewel de pijn verdween, beschouwde ik het toch als

ze weer aan de lijn. Ze had nog steeds pijn. Ik begreep er niets van en verwees haar door naar het ziekenhuis. Na een paar uur belde ze me op. De pijn bleek na anderhalf uur in één keer te zijn verdwenen. Of dat het gevolg was geweest van mijn werk of dat de pijn sowieso na anderhalf uur over zou zijn gegaan, was voor mij natuurlijk de grote vraag. Maar omdat de duur van de pijn bij

VLAMMENDE PIJN

Gijs Hoefsloot (45) “Wat Claudia doet is fantastisch. Ze heeft me anderhalf jaar geleden voor de tweede keer behandeld toen ik brandwonden opliep. Door een steekvlam bij het aansteken van tuinvuil verbrandde ik mijn arm en gezicht. Ik heb de wonden eerst met lauw water gekoeld, daarna werden ze verbonden door mijn

huisarts. Na de telefonische behandeling van Claudia was de vlamme pijn direct weg. Later ben ik nog naar een specialist geweest om te laten onderzoeken of het wel goed was wat Claudia had gedaan, maar ook hij was diep onder de indruk. Na anderhalve week zag je niets meer van mijn wonden en kon ik weer aan het werk.”

een tweedegraads verbranding meestal varieert van een paar dagen tot wel vier à vijf weken, leek het me onwaarschijnlijk dat de pijn vanzelf zou zijn verdwenen. Ik begon te rekenen en zag opeens het verband. Als de verbranding een uur geleden heeft plaatsgevonden, is de pijn ook een uur na de behandeling weg. Als het een dag geleden is, is de pijn na een dag weg. De factor tijd is dus enorm belangrijk voor de duur van het genezingsproces. Door dit meisje ontdekte ik ook dat ik niet uniek ben met mijn gawe. In het ziekenhuis waar ze was geweest, vroegen haar of ze geholpen wilde worden door iemand die pijn bij brandwonden kon wegnemen. ‘Ik heb al zo’n type aan de telefoon gehad en dat heeft niet geholpen, dus laat maar’, had ze geantwoord. Bleken er twee gipsmeesters te zijn die hetzelfde kunnen als ik en dit al jaren doen voor het ziekenhuis. Zodra er iemand met brandwonden binnen wordt gebracht, worden zij direct gebeld. Ze hadden zich inmiddels zo bewezen, dat het zelfs een onderdeel van de behandeling is geworden. Als er bij dit ziekenhuis een nieuwe arts komt werken die het flauwekul vindt, wordt hij of zij op de vingers getikt. Eerst zien en dan oordelen. Dat er meer mensen waren met dezelfde gawe, was voor mij een openbaring. Ik heb dan ook meteen contact gezocht met die gipsmeesters. En niet alleen met hen. Ik sprak bijvoorbeeld ook met een medium en een pastoor. Ik zat met zoveel vragen. Waar komt het vandaan? Wat is de oorsprong? Je geeft het door, maar van welke kern komt het? Zijn er oude geschriften over? Of staat er iets over in de Bijbel? Ik heb gespit, maar vond nergens antwoorden. Totdat een vriendin zei: ‘Kijk eens naar buiten: er is meer niet dan wél te verklaren. Hou toch op met zoeken.’ Vanaf dat moment dacht ik: Ach ja, het werkt en het is goed zo. Ik kan niet uitleggen wat ik precies doe tijdens een behandeling. Want als ik het vertel, ben ik het kwijt. Ik weet niet of ik mijn gawe aan een vriendin of vreemde zou kunnen overdragen. Het risico dat ik het kwijtraak, durf ik niet te nemen. Ik heb door de jaren heen vijf mensen met dezelfde gawe leren kennen. Ook zij zeggen niet hoe ze precies te werk gaan. Dat is een soort erencode. Het is in ieder geval iets in mijn hoofd en heeft niets te maken met reiki – al zag de paragnost die ik ooit raadpleegde wel een witte energiestraal boven m’n hoofd. Die energie kan ik schijnbaar doorgeven, want tijdens een behandeling concentreer ik me, doe ik mijn ding, krijg ik overal kippenvel en voel ik veel energie. Binnen een minuut is het afgelopen. Van de slachtoffers die ik help,

Cock van der Zijde van de Brandwonden Informatielijn geeft als verpleegkundige nazorg bij de Brandwonden Stichting in Beverwijk. “We zijn nog niet zo goed bekend met deze vorm van pijnbestrijding, maar ik hoop dat dit in de toekomst gaat veranderen. Ik heb begrepen dat er contacten zijn met Claudia, hoewel we nog niet met haar samenwerken. Wel sturen we patiënten door naar de EMDR, een organisatie die is gericht op de behandeling van mensen met posttraumatische stress, maar dat is wat anders dan fysieke pijn.”

hoor ik vaak dat de verbrande plek begint te tintelen, vervolgens verdooft, en dat de scherpe brandpijn er dan af is. Maar het is niet zo dat je niets meer voelt en meteen weer een gawe huid hebt. Ik doe ook niets met de wond zelf. Ik ben geen arts en kan ook niet via de telefoon inschatten hoe groot de brandplek is, dus voor de behandeling stuur ik mensen meteen door naar de dokter of naar het ziekenhuis. Ik kan alleen de pijn verhelpen. Het is moeilijk te beoordelen of een wond minder mooi zou zijn genezen zonder mijn behandeling. Het enige wat ik met zekerheid kan zeggen, is dat de pijn wegvalt en de wondverzorging niet pijnlijk is. En dat is een hele opluchting. Niet alleen voor het slachtoffer zelf, maar ook voor de verpleging. Het grootste probleem met brandwonden is namelijk het verschonen van de wond. Dat is, vooral bij kinderen, zo ontzettend pijnlijk dat de verpleging ervan in paniek raakt. Daar kan ik verlichting in brengen, want na mijn behandeling is de wondverschoning niet meer pijnlijk. Mijn gawe is inmiddels mijn passie in het leven geworden. Het is fantastisch om mensen te kunnen helpen. Ik vraag geen geld, het kost me maar een paar minuten en de liefde die ik er voor terugkrijg, is enorm. Sceptici zeggen wel eens tegen me: ‘Als je dit echt kunt, dan was je toch allang multimiljonair geweest?’ Maar het gaat mij niet om het geld. De dankbaarheid is het mooiste van alles. Het enige wat ik vraag is een reactie, hoe het met de pijn is gegaan. Je hoeft niet in mijn gawe te geloven. Ik heb zelfs liever dat je dat niet doet, want het is een uitdaging om te laten zien dat het werkt. Omdat mijn gawe niet wetenschappelijk is te bewijzen, is het moeilijk medici te overtuigen. Toch zijn degenen die het resultaat van mijn werk zien overtuigd, en word ik door hen gesteund. Je mag mijn verhaal ongeloofwaardig en gek vinden, maar ik zeg altijd maar zo: ‘Ik kan een hoop zeggen, maar ik kan niemand overtuigen. Overtuigen lukt alleen als je het zelf hebt ervaren.’ ■
Claudia is te bereiken via haar site pijnbijbrandwonden.nl.